

Για τον τρομονόμο και πάλι (γίναμε όλοι τρομοκράτες)

του Κώστα Παπαδάκη

1. Από την κατάθεση στην ψήφιση

Ψηφίστηκε πλέον από την ελληνική Βουλή, στη συνεδρίαση της 24/6/2004, κι έγινε νόμος του κράτους με τον αριθμό **3251/2004**, από τις 9/7/2004 που δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, το σχέδιο νόμου για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, την τροποποίηση του πρώτου τρομονόμου, δηλαδή του νόμου 2928/2001, θέματα για τα οποία είχα αναφερθεί αναλυτικά σε προηγούμενα κείμενά μου.

Στο κείμενο του νομοσχεδίου υπήρξαν δύο τροποποιήσεις, οι εξής :

A) Στο ευρωπαϊκό ένταλμα

Σε ό,τι αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, στο κείμενο του αρχικού νομοσχεδίου υπήρχε η φράση: «το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης... εφόσον αυτό το πρόσωπο ζητείται από τις αρμόδιες αρχές του κράτους έκδοσης του εντάλματος στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας α) προκειμένου να ασκηθεί ποινική δίωξη».

Όπως σχολίαζα, ήταν προφανές ότι δεν ετίθετο καν ως προαπαιτούμενο κάποιος να συλληφθεί και να εκδοθεί για πληθώρα αδικημάτων τα οποία προβλέπει το νομοθέτημα αυτό. Το τελικό κείμενο αναδιατυπώθηκε ως εξής **«προκειμένου, σε πρόσωπο στο οποίο ήδη έχει αποδοθεί η αξιόποινη πράξη, να ασκηθεί ποινική δίωξη»**.

Δηλαδή προστέθηκε η φράση : «σε πρόσωπο στο οποίο ήδη έχει αποδοθεί η αξιόποινη πράξη»

Με τη φράση αυτή επιχειρείται να μετριαστεί ο αποτροπιασμός και οι δυσμενείς εντυπώσεις από το γεγονός ότι προβλέπεται η δυνατότητα έκδοσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εναντίον προσώπου για το οποίο δεν έχει καν ασκηθεί ποινική δίωξη. Τώρα τίθεται ως προϋπόθεση να είχε αποδοθεί στο πρόσωπο αυτό η αξιόποινη πράξη, έστω κι αν δεν του έχει ασκηθεί ποινική δίωξη.

Έχω τη γνώμη ότι η φράση αυτή δεν μεταβάλλει σε τίποτα την αυστηρότητα, την ανελευθερία και τη δυσμένεια της διάταξης αυτής, δεδομένου ότι η απόδοση αξιόποινης πράξης ούτως ή άλλως προβλέπεται από το άρθρο 2 με τίτλο «Περιεχόμενο και τύπος του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», στον οποίον μεταξύ άλλων υποχρεώνεται ο συντάκτης του εντάλματος να αναφέρει τη φύση και το νομικό χαρακτηρισμό του εγκλήματος.

Βέβαια, η υποχρέωση αυτή δεν εκτείνεται μέχρι το σημείο του πλήρους και ακριβούς καθορισμού της πράξης για την οποία εκδίδεται το ένταλμα, πλην όμως είναι προφανές ότι και χωρίς την προσθήκη της φράσης που προστέθηκε στο νομοσχέδιο η απόδοση κάποιας συγκεκριμένης πράξης ούτως ή άλλως αποτελούσε μέρος υποχρεωτικού περιεχομένου του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

Εξακολουθεί, όμως, όπως και στο αρχικό κείμενο του νομοσχεδίου, να μην τίθεται ως προαπαιτούμενο η σε χρόνο προηγούμενο της έκδοσης του εντάλματος σύλληψης άσκηση ποινικής δίωξης κατά του προσώπου το οποίο εκδίδεται. Με λίγα λόγια δηλαδή **εξακολουθεί χωρίς καμία πρακτική συνέπεια να είναι δυνατή η έκδοση όχι φυγόποινων ή έστω υπόδικων, αλλά απλά υπόπτων**, ανθρώπων δηλαδή κατά των οποίων όχι μόνο δεν υπάρχει καταδικαστική απόφαση, όχι μόνο δεν υπάρχει ένταλμα προφυλάκισης, αλλά δεν υπάρχει ούτε καν άσκηση ποινικής δίωξης ακόμη, έστω κι αν σε αυτά «έχει αποδοθεί» (αλλά από ποιόν είναι δυνατόν να αποδίδεται, αν αυτός δεν είναι ανακριτικός υπάλληλος ή έστω εισαγγελέας, άρα πρόσωπο που έχει ασκήσει ποινική δίωξη), χωρίς την άσκηση ποινικής δίωξης, κάποια αξιόποινη πράξη.

Για τους λόγους αυτούς θεωρώ ότι η προσθήκη της παραπάνω φράσης αποτελεί παιχνίδι εντυπώσεων και μόνο ή ίσως «ευσεβή πόθο» διατυπωμένο από ανθρώπους οι οποίοι δεν έχουν επαρκή νομική κατάρτιση.

B) Στον τρομονόμο

Το άρθρο 40 παράγραφος 8 του ίδιου νόμου, το οποίο προβλέπει εκείνες τις περιπτώσεις οι οποίες κατά το νομοθέτη δεν συνιστούν τρομοκρατική πράξη, έχει αναδιατυπωθεί ως εξής: *«Δεν συνιστά τρομοκρατική πράξη κατά την έννοια των προηγούμενων παραγράφων του άρθρου αυτού η τέλεση ενός ή περισσότερων από τα εγκλήματα των προηγούμενων παραγράφων, αν εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας με την έννοια του άρθρου 5 παρ. 2 του Συντάγματος».*

Η ▯ υπογραμμισμένη φράση έχει προστεθεί στο αρχικό κείμενο.

Όπως σχολίαζα στο προηγούμενο κείμενό μου, η προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης αυτού δεν αρκεί κατά τη διατύπωση του νομοσχεδίου αυτού να αποτελεί σκοπό του δράστη, αλλά, σύμφωνα με τη διατύπωση του νομοσχεδίου, πρέπει και να εκδηλώνεται ως τέτοια. Αρα, δεν είναι κριτήριο το τι αποσκοπεί ο δράστης για να εξαιρεθεί, αλλά το πως εκλαμβάνει την εκδήλωση της δραστηριότητας του δράστη το κράτος, ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης του πολιτεύματος κτλ.

Το κριτήριο του σκοπού, ως κριτήριο για την εξαίρεση μιας πράξης από το χαρακτηρισμό της ως τρομοκρατικής, περιορίζεται εκεί και μόνο που ο σκοπός είναι ανώδυνος, δηλαδή στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας -ατομικής όχι συλλογικής- ή άλλου δικαιώματος που προβλέπεται από το Σύνταγμα ή από την ΕΣΔΑ.

Αλλά και πάλι γεννά σοβαρά ερωτήματα σχετικά με το κριτήριο για το χαρακτηρισμό «θεμελιώδης» και την αιτία της μη επέκτασης στη ρυθμιστέα ύλη, που σημαίνει των νομίμων τουλάχιστον ελευθεριών, θεμελιωδών και μη. Εκεί δηλαδή που μπορεί να προσδιοριστεί στενά μια πεπερασμένη κατηγορία δικαιωμάτων, υπέρ των οποίων έχει το δικαίωμα ο δράστης να αποσκοπεί για να μη χαρακτηριστεί η δράση του τρομοκρατική, εκεί αναγνωρίζεται ο σκοπός ως κριτήριο εξαίρεσης. Αλλά όταν ο σκοπός είναι γενικότερος, τότε δεν αρκεί να αποσκοπεί, αλλά πρέπει και να εκδηλώνεται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης ή διαφύλαξης ή αποκατάστασης του δημοκρατικού πολιτεύματος, πράγμα που βέβαια αντικειμενοποιείται, έτσι ώστε να κρίνεται με τα κριτήρια του νομοθέτη, του αστυνομικού και του δικαστή και όχι με τα κριτήρια του δράστη. Με άλλα λόγια

δηλαδή, το κράτος έρχεται με νόμο να μας υπαγορεύσει ποια πρέπει να είναι η εκδήλωση του τρόπου με τον οποίο επιδιώκουμε τη διαφύλαξη ή την εγκαθίδρυση ή την αποκατάσταση του δημοκρατικού πολιτεύματος και ουσιαστικά μας υπαγορεύει πολιτική συμπεριφορά.

Στις περιπτώσεις αυτές προστίθεται, με την προσθήκη που έγινε στο νομοσχέδιο, και η περίπτωση της συμπεριφοράς εκείνης, η οποία εκδηλώνεται και ως δράση υπέρ της ελευθερίας με την έννοια του άρθρου 5 παρ. 2 του Συντάγματος. Πρόκειται για άλλη μία απέλπιδα προσπάθεια μείωσης δυσμενών εντυπώσεων, η οποία δυστυχώς και πάλι είναι αυτοαναιρούμενη, δεδομένου ότι **δεν είναι και πάλι αρκετός ο σκοπός του δράστη υπέρ της ελευθερίας** προκειμένου να αποχαρακτηρίσει την πράξη του ως τρομοκρατική, αλλά κριτήριο είναι ο τρόπος με τον οποίο το κράτος θα αξιολογήσει και θα εκλάβει τη συμπεριφορά του αυτή.

Συνεπώς, διευρύνονται φαινομενικά οι περιπτώσεις εξαιρέσης από το χαρακτηρισμό των τρομοκρατικών πράξεων, στην πραγματικότητα διευρύνεται το πεδίο αντικειμενικοποίησης της πολιτικής συμπεριφοράς την οποία πρέπει να έχει όποιος επιθυμεί να αποφύγει το χαρακτηρισμό του τρομοκράτη και επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά αυτό που έγγραφα στο προηγούμενο άρθρο: Η ένοχη συνείδηση του νομοθέτη προς την πεποίθηση ότι πραγματικά με το νόμο αυτό ποινικοποιείται η πολιτική συμπεριφορά.

2. Ο τρομονόμος στην πράξη

α) Υπόθεση Α : Οι δράστες

□ Ας δούμε τώρα ένα παράδειγμα δυνητικής εφαρμογής του τρομονόμου στην πράξη. Στη σημερινή διαδήλωση (22/7/2004) μία ομάδα διαδηλωτών χρησιμοποιώντας ένα μακρύ κοντάρι κατάφερε να απλώσει μία μαύρη σακούλα μπροστά σε μια κάμερα από τις εκατοντάδες που μας παρακολουθούν νόμιμα στο κέντρο της Αθήνας, έτσι ώστε η κάμερα, ψηλά τοποθετημένη, σε κάποια κολώνα της ΔΕΗ, να μην έχει οπτικό πεδίο. Αποτελεί η πράξη αυτή τρομοκρατική ενέργεια σύμφωνα με το καινούργιο νόμο Αποτελεί. Ας δούμε το πώς κι ας δούμε και τις συνέπειες.

Σύμφωνα με το άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα, όπως αυτό προστέθηκε με το άρθρο 40 παρ.1 του νόμου **3251/2004**, μεταξύ των αδικημάτων τα οποία θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως τρομοκρατικές πράξεις περιλαμβάνεται και το αδίκημα της **διακεκριμένης φθοράς ξένης ιδιοκτησίας** (άρθρο **382 παρ.2** του Ποινικού Κώδικα). Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, *«με την ποινή της φυλάκισης τουλάχιστον τριών μηνών τιμωρείται ο δράστης της πράξης της πρώτης παραγράφου του άρθρου **381**, αν μεταξύ άλλων το αντικείμενο της πράξης αυτής είναι πράγμα που χρησιμεύει για κοινό όφελος»*.

Ενώ σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 381, *«ο οποίος με πρόθεση καταστρέφει ή βλάπτει, ολικά ή εν μέρει, ξένο πράγμα ή με άλλον τρόπο καθιστά ανέφικτη τη χρήση του, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι 2 ετών»* .

□ Επισημαίνω στο σημείο αυτό ότι η φυλάκιση μέχρι 2 ετών έχει ελάχιστο όριο 10 ημέρες κι ότι η διακεκριμένη φθορά ξένης περιουσίας της παρ. 2 έχει, όπως προαναφέρθηκε, ελάχιστο όριο τριών μηνών.

□ Η νομολογία δέχεται ότι όλα τα πράγματα που ανήκουν στο δημόσιο χρησιμεύουν για κοινό όφελος. Τέτοιο πράγμα είναι βεβαίως και η συσκευή οπτικής και ηχητικής παρακολούθησης, η κάμερα δηλαδή, η οποία ήταν τοποθετημένη στο κέντρο της Αθήνας. Εστω κι αν η ομάδα των διαδηλωτών δεν την κατέστρεψε, κατέστησε τη χρήση της ανέφικτη τοποθετώντας το οπτικό παραβάν μπροστά της.

Εχει διαπραχθεί λοιπόν το αδίκημα της διακεκριμένης φθοράς ξένης περιουσίας σύμφωνα με τα παραπάνω, αφού η ομάδα διαδηλωτών κατέστησε ανέφικτη τη χρήση πράγματος που χρησιμεύει στο δημόσιο όφελος. Μένει τώρα να δούμε εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί η πράξη αυτή ως «τρομοκρατική». Ποιες είναι αυτές

Σύμφωνα με το άρθρο 187^Α του Π.Κ, όπως αυτό διατυπώθηκε με το άρθρο 40 του ν. **3251/2004** (νέου τρομονόμου) τρομοκρατικό χαρακτηρίζεται ένα αδίκημα εφόσον τελέστηκε :

«με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μία χώρα ή ένα διεθνή οργανισμό και με σκοπό να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού».

Συνεπώς δύο τα ερευνητέα στοιχεία :

α) *«Εάν η πράξη τελέστηκε με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μία χώρα ή ένα διεθνή οργανισμό»*

Αρα όχι εάν έβλαψαν πράγματι, αλλά εάν (κατά την κρίση του αστυνομικού, του εισαγγελέα, του ανακριτή ή του δικαστή) είναι δυνατό να βλάψουν, ανάλογα με τον τρόπο την έκταση η τις συνθήκες (π.χ. την πολιτική συγκυρία).

□□□□ β) *Εάν ο δράστης αποσκοπούσε να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού».*

Είναι προφανές ότι η πρώτη προϋπόθεση πληρείται, αφού εναποτίθεται στην υποκειμενική κρίση του ανακριτικού υπαλλήλου, εισαγγελέα ή δικαστή η ανέλεγκτη εκτίμηση περί διακινδύνευσης (όχι επέλευσης) βλάβης μίας χώρας ανάλογα με τις συνθήκες. Π.χ. η ενέργεια του παραδείγματος θα μπορούσε να βλάψει σοβαρά την Ελλάδα εν όψει της διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων πλήττοντας το συναίσθημα ασφάλειας των υποψηφίων επισκεπτών, αλλά και την Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή (οργανισμό) πλήττοντας το κύρος των Ολυμπιακών Αγώνων.

Η δεύτερη ακόμη ευκολότερα, είτε αφού ο δράστης αποσκοπεί προφανώς να εξαναγκάσει μία δημόσια αρχή (το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης ή τη Διεύθυνση Ασφάλειας Ολυμπιακών Αγώνων) να απόσχει από την πράξη της ηλεκτρονικής παρακολούθησης των πολιτών, είτε διότι - κατά μείζονα λόγο - ο δράστης αποσκοπεί να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού, είτε φυσικά όταν συντρέχουν

και οι δύο σκοποί.

Συνεπώς, αυτή η ειρηνική, συμβολική και μη βίαιη πράξη, χαρακτηριζόμενη ως πράξη τρομοκρατική, αναβαθμίζεται ποινικά και επαπειλείται με **ποινή φυλάκισης ελαχίστου ορίου 3 ετών**, αντί 3 μηνών ή 10 ημερών που έχει ως όριο η αντίστοιχη φθορά ξένης ιδιοκτησίας του κοινού ποινικού δικαίου.

Θυμίζω και πάλι ότι το όριο των 3 ετών δεν είναι απλώς και μόνο ποσοτικό, αλλά είναι ποιοτικό, διότι είναι το όριο εκείνο πέραν του οποίου απαγορεύεται η μετατροπή και η αναστολή της ποινής. Με λίγα λόγια, δηλαδή, είναι μια ποινή η οποία οδηγεί τον δράστη κατευθείαν στη φυλακή. Ας σημειωθεί εδώ ότι **το αδίκημα αυτό είναι από τα πλέον ελαφρά που προβλέπει ο τρομονόμος**, ενώ επίσης την ίδια μεταχείριση θα μπορούσε να έχει κι ο οποιοσδήποτε διαδηλωτής απ' αυτούς οι οποίοι κατέλαβαν το οδόστρωμα την ίδια μέρα, δεδομένου ότι και η διατάραξη της ασφάλειας των συγκοινωνιών θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί ως αδίκημα που διαπράττεται από διαδηλωτές, αλλά και η ίδια η φθορά ξένης περιουσίας, με την έννοια ότι καθιστούν ανέφικτη τη χρήση του δρόμου στον οποίο διαδηλώνουν από άλλους κατοίκους της πόλης.

Υπόθεση Β : Οι συμπαραστάτες

Ομως **οι συνέπειες δεν περιορίζονται μόνο στους δράστες** εκείνους -στον ένα ή στους πολλούς- οι οποίοι σκέπασαν την κάμερα. Εκτείνονται και στους συμπαραστάτες. Δεν μιλώ μόνο για τους λοιπούς διαδηλωτές, οι οποίοι κατά την κρατούσα πρακτική είναι δυνατό να παραπεμφθούν ως απλοί συνεργοί της πράξης με τις γενικές διατάξεις του Π.Κ, αφού με την παθητική τους παρουσία στον χώρο παρείχαν ψυχική συνδρομή στην τέλεσή της.

Ισως κάποιος από «τους δράστες» λίγες ώρες πριν έλαβε κάποια βοήθεια. Ας πούμε δηλαδή ότι δανείστηκε από κάποιον τρίτο το κοντάρι εκείνο με το οποίο κατόρθωσε να σηκώσει τη μάυρη σακκούλα μέχρι το ύψος της κολόνας που βρισκόταν η κάμερα. Εκείνος ο οποίος του δάνεισε το κοντάρι για να τον διευκολύνει αυτόν, να διευκολύνει την ομάδα των διαδηλωτών στην τέλεση αυτής της πράξης, παρείχε δηλαδή υλικά μέσα προκειμένου να τον διευκολύνει, αντιμετωπίζει απειλή κάθειρξης μέχρι 10 ετών, ως συμπαραστάτης. Κι αυτό έχει, πέρα απ' όλα τα άλλα, τεράστια σημασία από την άποψη της πλήρους αντιστροφής της αναλογικότητας. Αυτός δηλαδή ο οποίος ουσιαστικά είναι απλός συνεργός και διευκολύνει την τέλεση μιας πλημμεληματικής πράξης, αφού η φθορά ξένης ιδιοκτησίας, παρά την αναβάθμισή της, παραμένει στην εξαιρετική της αυτή μορφή πλημμεληματική, τιμωρείται με ποινή η οποία αντιστοιχεί σε τέλεση κακουργήματος. Είναι παράδοξο αλλά είναι αληθινό, όπως πάρα πολλά άλλα παράδοξα συμβαίνουν στην περίοδο αυτή που διανύουμε και ξεπερνάνε κάθε διεστραμμένη νομική φαντασία.

Υπόθεση Γ : Το κίνημα

Ας κάνουμε και μία τρίτη υπόθεση. Οτι η ομάδα των διαδηλωτών η οποία σκέπασε την κάμερα με τον τρόπο που προαναφέρθηκε είχε προαναγγείλει αυτή της την ενέργεια, με κάποια προκήρυξη για παράδειγμα, στην οποία καλούσε τον κόσμο να συμμετάσχει στη συγκέντρωση αυτή και να αχρηστέψει τη λειτουργία των συσκευών παρακολούθησης.

Και εκείνη είναι δυνατόν να ενταχθεί στην ποινική μεταχείριση της παρ. 3 του άρθρου 187Α του

Ποινικού Κώδικα, σύμφωνα με την οποία όποιος απειλεί σοβαρά με την τέλεση του κατά την παρ.1 εγκλήματος κι έτσι προκαλεί τρόμο, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 2 ετών. Πρόκειται δηλαδή για τη διάπραξη του αδικήματος της τρομοκρατικής απειλής. Και θυμίζω ότι τρομοκρατική απειλή, όπως και τρομοκρατική πράξη, είναι η αξιόποινη πράξη που προαναφέρθηκε, όταν τελείται με τρόπο ή έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή ένα διεθνή οργανισμό και με σκοπό μεταξύ άλλων να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν. Έτσι, λοιπόν, εκείνος ο οποίος καθιστά ανέφικτη τη χρήση της κάμερας, με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή ένα διεθνή οργανισμό (σοβαρή βλάβη της χώρας κάλλιστα θα μπορεί να εκτιμηθεί η αδυναμία εκ μέρους του κράτους να παρακολουθεί την κίνηση των πολιτών στο κέντρο της Αθήνας) και με σκοπό να εξαναγκάσει παράνομα μία δημόσια αρχή να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν, όπως πράγματι με την αχρήστευση κάμερας αποσκοπείται η παράλειψη του κράτους να παρακολουθεί και να φακελώνει ηλεκτρονικά τους πολίτες, αποτελεί τρομοκρατική πράξη. Η παροχή υλικών μέσων για την διευκόλυνσή της αποτελεί επίσης τρομοκρατική πράξη, η οποία μάλιστα τιμωρείται βαρύτερα από την κύρια πράξη, την οποία επιχειρεί να διευκολύνει, και η απειλή τέλεσης μια τέτοιας πράξης επίσης τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 2 ετών.

Και αυτό στην καλύτερη περίπτωση, αφού στη χειρότερη, μετά την πραγματοποίηση της απειλής, η πιθανότερη ποινική μεταχείριση των «απειλούντων» μάλλον θα είναι εκείνη του ηθικού αυτουργού, που άλλωστε φοριέται πολύ τελευταία.

□ Γίναμε λοιπόν όλοι τρομοκράτες.

Αθήνα, 22.7.2004